

Sygn. akt II K 150/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Anita Grunt

po rozpoznaniu w dniach 13.04.2017 r., 01.06.2017 r. sprawy:

1. **R. D.**, ur. (...) w G.,

syna A. i E. z domu R.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 10 – 12 listopada 2016 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z B. Z. dokonał włamania do kontenera na parkingu przy CH F. (...) poprzez podważenie drzwi, a następnie z wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci odzieży firmy (...) o łącznej wartości 148.533 zł, komputera marki H. o wartości 1000 zł, szafy podtrzymującej zasilanie o wartości 1000 zł, pieniędzy w kwocie 500 zł wraz z szufladą kasową o wartości 1500 zł, powodując szkodę o łącznej wartości 152.533 złotych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o. o. z/s K.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k.;

2. **B. Z.**, ur. (...) w G.,

syna Z. i A. z domu T.

oskarżonego o to, że;

I. w okresie od 10 – 12 listopada 2016 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z R. D. dokonał włamania do kontenera na parkingu przy CH F. (...) poprzez podważenie drzwi, a następnie z wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci odzieży firmy (...) o łącznej wartości 148.533 zł, komputera marki H. o wartości 1000 zł, szafy podtrzymującej zasilanie o wartości 1000 zł, pieniędzy w kwocie 500 zł wraz z szufladą kasową o wartości 1500 zł, powodując szkodę o łącznej wartości 152.533 złotych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o. o. z/s K.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k.;

II. w okresie od 6 – 7 listopada 2016 roku w miejscowości K. dokonał włamania do samochodu marki D. (...) o nr rej. (...) o wartości 1500 zł i następnie dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z mieniem znajdującym się wewnątrz pojazdu: nawigacji G. o wartości 200 zł, CB Radio marki A. o wartości 200 zł, radio marki D. o wartości 200 zł, akumulator V. o wartości 350 zł, czym działał na szkodę R. P.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k.

I. oskarżonego **R. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 279 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k. k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **B. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 279 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza obu oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 grudnia 2016 roku do dnia 5 czerwca 2017 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k. k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją nr 1.;

V. na podstawie art. 231 § 1 k. p. k. nakazuje złożyć do depozytu sądowego dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 2. i 3.;

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 11 ust. 2 pkt 3, § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. kwotę 619,92 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. D. z urzędu w postępowaniu sądowym;

VII. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego **R. D.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.626,14 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 400 złotych;

VIII. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego **B. Z.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.006,22 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 400 złotych.

Sygn. akt II K 150/17

Wobec treści wniosku oskarżonego B. Z., Sąd na podstawie art. 423 § 1a k. p. k., ograniczył zakres uzasadnienia odnoszący się do tego oskarżonego do części wyroku dotyczących rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 listopada 2016 roku około południa B. Z. przyjechał do mieszkania R. D., znajdującego się przy ul. (...) w K., samochodem marki D. (...), nr rej. (...). R. D. wszedł również do tego samochodu i wspólnie pojechali do c. H. przy ul. (...) w G.. Mężczyźni objechali parking i wyjeżdżając zatrzymali się przy kontenerze, będącym punktem sprzedaży zimowej odzieży sportowej m.in. marki A. i S.. B. Z. wysiadł z samochodu, aby zobaczyć, co znajduje się w kontenerze. Po kilku minutach oskarżony wrócił i powiedział, że w kontenerze są rzeczy sportowe. Następnie B. Z. odwiózł R. D. do jego mieszkania i umówili się, że przyjedzie do niego za kilka godzin i będą pić alkohol. B. Z. ponownie przyjechał do mieszkania R. D. ok. godziny 17.00-18.00. Około godz. 22.00-23.00 mężczyźni postanowili, że pojadą doc. H. w celu dokonania kradzieży odzieży sportowej znajdującej się w kontenerze. Oskarżeni podjechali pod drzwi ww. kontenera, ustawiając samochód tyłem do drzwi, po czym wysiedli z samochodu. Obaj ubrani byli na ciemno, mieli na sobie czapki, kaptury i rękawiczki. B. Z. i R. D. wspólnie dokonali podważenia drzwi kontenera poprzez odgięcie ramy drzwi i wysunięcia rygla zamka za pomocą metalowego narzędzia, które sprawcy mieli ze sobą. Ok. godz. 2.41 (w dniu 12 listopada 2016 r.) oskarżeni weszli do kontenera. Po wejściu do środka oskarżeni zaczęli zabierać odzież sportową,

tj. kurtki, bluzy, spodnie, skarpety, koszule itp. wraz z wieszakami i zanościć ją do samochodu. Sprawcy kilkakrotnie pokonali trasę samochód-kontener-samochód, za każdym razem wynosząc odzież z kontenera. Następnie oskarżeni z kontenera zabrali też sprzęt komputerowy marki H., szafę podtrzymującą zasilanie, pieniądze w kwocie 500 zł wraz z szufladą kasową. Po zabranii i zapakowaniu do samochodu wszystkich ww. rzeczy oskarżeni wsiedli do samochodu i odjechali z parkingu CH F. (...). Zabierając ww. rzeczy oskarżeni działali na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w K., która jest właścicielem ww. kontenera, zarządcą tego punktu sprzedaży był zaś R. K. (1). Łączna wartość odzieży, jaką oskarżeni wynieśli z kontenera przy CH F. (...) wyniosła 148.533 zł, wartość komputera wynosiła 1000 zł, szafy podtrzymującej zasilanie – 1000 zł, szuflady kasowej – 1500 zł. Łączna wartość szkody wyrządzonej (...) Sp. z o.o. wyniosła zatem 152.533 zł.

Następnie oskarżeni pojechali do domu R. D., z samochodu wyjęli kilka ubrań zabranych z kontenera, aby je obejrzeć, komputer oraz kasetkę z pieniędzmi. Oskarżeni otworzyli kasetkę i podzielili się zawartością. Gdy zrobiło się widno, mężczyźni spakowali z powrotem ubrania do samochodu, przy czym R. D. zostawił sobie trzy bluzy oraz dwie kurtki-wszystkie marki A., a także buty marki S.. B. Z. również zostawił sobie kilka ubrań, a następnie powiedział R. D., że jedzie w okolice P., ponieważ ma tam kupca na skradzioną z kontenera odzież. B. Z. wrócił do domu R. D. ok. godz. 12.00-13.00, twierdząc, że nie ma pieniędzy za ubrania, albowiem jego kupiec musi je najpierw wycenić. Skradziony komputer mężczyźni rozebrali, obudowę komputera i wyjęte części R. D. przechowywał u siebie.

W dniu 12 listopada 2016 r. pracownik sklepu mieszczącego się w ww. kontenerze przyszedł do pracy, by go otworzyć i stwierdził, że dokonano kradzieży, o czym powiadomił R. K. (1) oraz Policję.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego R. D. –k. 190-191, 258-260, 272, 659-660, wyjaśnienia oskarżonego B. Z.- k. 200-201, 255-257, 278, 660-661, zeznania świadków: T. P. –k. 210-212, 662, P. R.-k. 214-217, 662-663, R. K. (1) – k. 2-5, 23-24, 135-136, 435-436, 663-664, protokoły oględzin –k. 9-10, 139-142, 295, 405, protokoły zatrzymania rzeczy-k. 12-14, 26-28, protokoły zatrzymania osób –k. 57-58, 110-111, dokumentacja fotograficzna –k. 44-48, 486, protokoły przeszukania –k. 63-66, 70-72, 373-375, 385-387, wykaz skradzionych rzeczy –k.25

Oskarżony **R. D.** przed dokonaniem zarzucanego mu czynu był karany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 10 stycznia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt X K 1264/13, za czyn z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dowód: dane o karalności –k. 687-688, odpis wyroku –k. 432

Oskarżony **B. Z.** nie był uprzednio karany przez Sąd.

Dowód: dane o karalności – k. 690 – 691

Oskarżony **R. D.** przesłuchiwany zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że czynu dokonał wspólnie z B. Z.. Wskazywał, że rola Z. była znacznie większa, on zaplanował czyn, poczynił przygotowania (ukradł samochód, wziął łom) i znalazł kupca na skradzioną odzież. Początkowo R. D. wskazywał, że nie wiedział, że jadą okraść kontener, myślał, że jadą się tylko przejechać do CH F. (...). Ostatecznie jednak przyznał, że od początku ustalili, że dokonają włamania z B. Z. i w tym celu pojechali obejrzeć kontener za dnia.

wyjaśnienia oskarżonego R. D. – k. 190-191, 258-260, 272

Przesłuchiwany na rozprawie głównej oskarżony **R. D.** również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia.

wyjaśnienia oskarżonego R. D. –k. 659-660

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony **B. Z.** został poddany badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie

ani upośledzony umysłowo. U badanego rozpoznano uzależnienie od środków psychoaktywnych, aktualnie w fazie abstynencji. Zdaniem biegłych, w/w zaburzenia nie wywierają wpływu na ocenę poczytalności w aktualnej sprawie. Według biegłych, w inkryminowanym czasie oskarżony nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k. k. B. Z. może uczestniczyć w postępowaniu karnym i prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 442 - 444

Oskarżony **R. D.** ma wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu, jest bezdzietnym kawalerem, przed osadzeniem pracował przy remontach z dochodem ok. 2.000 zł miesięcznie, nie posiada majątku.

Dowód: dane osobopoznawcze –k. 658

Oskarżony **B. Z.** ma wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu, jest bezdzietnym kawalerem, przed osadzeniem pracował dorywczo z dochodem ok. 2.000 zł miesięcznie, nie posiada majątku.

Dowód: dane osobopoznawcze - k. 658

Sąd zważył co następuje :

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków T. P., P. R., R. K. (1), a także na przeważającej części wyjaśnień oskarżonego R. D. i wyjaśnieniach oskarżonego B. Z. – w ograniczonym zakresie.

Zeznania świadków A. R., R. P., R. K. (2), T. S. nie miały znaczenia dla ustaleń w zakresie powyższego stanu faktycznego, albowiem składane były na okoliczność innego czynu, dlatego Sąd ich nie oceniał. Powyższe tyczy się też opinii nr (...) z zakresu badań daktyloskopijnych.

Wskazać należy, że Sąd nie miał jakichkolwiek wątpliwości, by odmówić wiarygodności zeznaniom wszystkich wskazanych na wstępie świadków.

Świadkowie T. P. i P. R. są funkcjonariuszami Policji i ze sprawą zetknęli się w ramach wykonywanych obowiązków służbowych. Z racji wykonywanego zawodu mają świadomość znaczenia zeznań w procesie i konsekwencji złożenia zeznań nieprawdziwych. Relacje złożone przez obu funkcjonariuszy w toku postępowania przygotowawczego, gdy pamięć o zaistniałych zdarzeniach była jeszcze niezatarta innymi podejmowanymi w toku czynności służbowymi, były - w ocenie Sądu - przejrzyste i konsekwentne. Zeznaniom świadków nie można przy tym odmówić obiektywizmu, wobec czego przebieg wydarzeń przedstawiony przez świadków nie budził żadnych wątpliwości Sądu. Tym bardziej, iż na rozprawie głównej podtrzymali oni treść rzeczowych relacji złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a ich zeznania tworzą spójną całość z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym.

Także zeznania R. K. (1) były, w ocenie Sądu, spójne, konsekwentne, zgodne z treścią protokołów i innych dowodów. Świadek ten jest osobą obcą dla oskarżonych, nie miał z nimi żadnej styczności, a zeznawał na okoliczność strat, jakie poniesione zostały w wyniku przestępczego działania R. D. i B. Z.. Sąd w pełni przyznał jego zeznaniom walor wiarygodności, także w zakresie wysokości deklarowanych strat, zwłaszcza, że nie było to kwestionowane przez żadną ze stron.

Co do wyjaśnień oskarżonego R. D., wskazać należy, że Sąd również dał im wiarę w przeważającej ich części. Oskarżony dość szczegółowo przedstawił, jak wyglądały przygotowania do kradzieży (przyjazd dzień wcześniej po południu w celu obejrzenia obiektu), jak przebiegał moment włamania i kradzieży, a także co stało się potem ze skradzionymi ubraniami, kasetką na pieniądze, komputerem. Wyjaśnienia oskarżonego zgodne są z treścią protokołów oględzin, zatrzymania osób i rzeczy, a także znalazły one potwierdzenie w tej części wyjaśnień współoskarżonego B. Z., którą Sąd uznał za wiarygodną.

Wyjaśnieniom drugiego oskarżonego – B. Z., co do ustaleń powyższego stanu faktycznego, Sąd dał wiarę w bardzo ograniczonym zakresie. Nie zasługują na wiarę w szczególności te wyjaśnienia oskarżonego, w których deprecjonuje on swoją rolę w dokonanym czynie. W pierwszej kolejności za niewiarygodne uznać należy twierdzenia oskarżonego, że nie wiedział, iż wraz z R. D. jadą okraść kontener przy CH F. (...), a o wszystkim dowiedział się dopiero na miejscu. Przeczy to bowiem wyjaśnieniom R. D., który wskazał, że mężczyźni poprzedniego dnia po południu byli na terenie CH F. (...), aby obejrzeć kontener i cały teren, poczynić przygotowania do przestępstwa. W dalszej kolejności, Sąd nie dał też wiary B. Z., że jego rola ograniczała się wyłącznie do bycia kierowcą i żadnych rzeczy z kontenera nie wynosił. Powyższe pozostaje w sprzeczności zarówno z wyjaśnieniami drugiego oskarżonego, jak i z treścią protokołu oględzin nagrania z monitoringu z dnia zdarzenia. Niewiarygodne były także wyjaśnienia B. Z. co do przedmiotów, jakie zabrali z kontenera, w szczególności sprzętu komputerowego, o którym - jak wskazał - nic nie wie, nie pamięta. W ocenie Sądu, relacja ta jest niespójna i nielogiczna, albowiem jako aktywny uczestnik zdarzenia B. Z. z pewnością dobrze wiedział, jakie przedmioty wynosi z kontenera.

Konkludując - wskazać należy, że B. Z. co prawda przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale przedstawiona przez niego wersja wydarzeń jest mało wiarygodna, ma na celu przerzucenie większej odpowiedzialności na drugiego oskarżonego. Powyższe stanowi jedynie wyraz przyjętej przez B. Z. linii obrony i ma na celu uniknięcie grożącej mu odpowiedzialności karnej.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonej nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla umniejszenia ich wartości dowodowej. Dowody te w korelacji z zeznaniami świadków stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonych w zakresie zarzucanych im aktem oskarżenia czynów.

Sąd w pełni dał wiarę opinii sądowo – psychiatrycznej wydanej w niniejszej sprawie na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego B. Z.. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie budzi wątpliwości co do wiedzy i bezstronności sporządzających ją biegłych. Została ona wydana przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy oraz na podstawie badań sądowo – psychiatrycznych. Biegli zawarli w niej szczegółowe sprawozdanie z przeprowadzonych badań oraz uzasadnili swoje wnioski odnośnie stanu psychicznego oskarżonego w inkryminowanym czasie oraz w chwili badań.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że sprawstwo i wina obu oskarżonych- R. D. i B. Z. w zakresie zarzucanego im czynu, dokonanego w dniu 10-12 listopada 2016 r. na terenie CH F. (...), nie budzą wątpliwości.

Przestępstwo kradzieży z włamaniem uregulowane jest w art. 279 § 1 k. k., zgodnie z którym odpowiedzialności podlega ten, kto kradnie z włamaniem. Dwuaktowy charakter tego przestępstwa polega na tym, że składa się ono z dwóch odrębnych, aczkolwiek powiązanych ze sobą czynności sprawczych. Te dwie czynności sprawcze składają się na jeden czyn. Czynność polegającą na zaborze należy rozumieć jak na gruncie art. 278 § 1 k. k., na co wskazuje użycie sformułowania „kto kradnie”. Z kolei „włamanie” oznacza pokonanie przeszkody utrudniającej dostęp do mienia. Pojęcie włamania jest rozumiane szeroko, gdyż do jego istoty należy wdarcie się do zamkniętego pomieszczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25.10.2005r., II Aka 269/05, LEX nr 286464). Włamanie jest utożsamiane z sytuacją, gdy mienie znajduje się w zamkniętym pomieszczeniu i gdy działanie sprawcy polega na przeniknięciu do tego pomieszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 9.09.2004 r., V KK 144/04, LEX nr 137749). Od dawna także judykatura przyjmuje, że należy traktować jako kradzież z włamaniem zachowanie polegające na otwarciu drzwi oryginalnym kluczem wbrew woli osoby uprawnionej do dysponowania pomieszczeniem z zamiarem dokonania w ten sposób kradzieży (uchwała Sądu Najwyższego z 18 lutego 1972 r., VI KZP 74/71, OSNKW 1972/5/78, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2005 r., II AKA 269/05 OSA 2007/6/27).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że podejmując działania w postaci podważenia drzwi kontenera, poprzez odgięcie ramy drzwi i wysunięcie rygła zamka, za pomocą metalowego

narzędzia, oskarżeni dokonali przełamania zabezpieczeń, wypełniając tym samym znamię „włamania”, o którym mowa w przedmiotowym przepisie. Oczywiście jest także, w świetle poczynionych ustaleń, iż dokonali oni zaboru mienia w postaci opisanych uprzednio przedmiotów, które są rzeczami w rozumieniu przepisów kodeksu karnego. Zabierając je wbrew woli (...) Sp. z o.o. pozbawił tę firmę władztwa nad tymi rzeczami.

Oskarżeni R. D. i B. Z. dopuścili się przypisanego im ww. czynu w warunkach współsprawstwa (art. 18 k. k.). Materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, iż pomiędzy oskarżonymi zaistniało porozumienie co do wspólnej realizacji znamion czynu z art. 279 § 1 k. k. Każdy z oskarżonych aprobował działanie przestępne jako całość. Ich wspólnym celem było włamanie do kontenera i kradzież z jego wnętrza odzieży sportowej oraz innych wartościowych rzeczy. Nie ma więc wątpliwości, że obu oskarżonym można przypisać wszystkie znamiona zarzucanego czynu.

Nadto, Sąd doszedł również do przekonania, że nie budzi także wątpliwości sprawstwo i wina oskarżonego B. Z. w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 279 § 1 k. k. dokonanego w dniu 6-7 listopada 2016 r. w miejscowości K..

Mając na uwadze treść powyższych rozważań prawnych, Sąd nie miał wątpliwości, że użycie przez B. Z. oryginalnego klucza do samochodu marki D. (...) o nr rej. (...), w posiadanie którego wszedł w nieustalony, acz z pewnością nieuprawniony sposób, także stanowiło włamanie.

W okresie 6 -7 listopada 2016 r. oskarżony za pomocą przedmiotowego klucza pokonał zabezpieczenie, jakim było zamknięcie drzwi, przez co przełamał stawianą przez właściciela pojazdu barierę i wszedł do jego środka. Sąd nie miał też wątpliwości, że B. Z. dokonał zaboru z wnętrza tego pojazdu: nawigacji G. o wartości 200 zł, CB Radia marki A. o wartości 200 zł, radia marki D. o wartości 200 zł i akumulatora V. o wartości 350 zł. Zabierając samochód i ww. przedmioty z jego wnętrza wbrew woli R. P., oskarżony pozbawił go władztwa nad pojazdem i tymi rzeczami.

Oba ww. czyny zostały popełnione przez B. Z. z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w odstępie kilku dni, a przy tym żaden czyn nie został poprzedzony wyrokiem za czyn wcześniejszy. Sąd uznał zatem, że stanowią one ciąg przestępstw (art. 91 § 1 k. k.).

W czasie popełnienia przez obu oskarżonych przypisanych im czynów, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonych. Nie byli oni w szczególności ograniczeni w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. R. D. i B. Z. są i już w trakcie popełnienia czynów byli osobami dorosłymi. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonych.

Decydując o wymiarze kary dla obu oskarżonych za każdy z przypisanych im czynów, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k. k., mając na względzie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych.

Jako okoliczność obciążającą co do oskarżonego R. D., Sąd potraktował jego wcześniejszą karalność, aczkolwiek Sąd miał na uwadze, iż nie był on karany za przestępstwa podobne.

Na niekorzyść oskarżonego B. Z. w zakresie obu przypisanych mu czynów, Sąd poczytał powtarzalność zachowań, które, świadczą o skłonności oskarżonego do łamania zasad prawnych związanych z ochroną własności.

Na korzyść obu oskarżonych przemawiało przyznanie się do winy co do włamania do kontenera przy CH F. (...) i kradzieży z jego wnętrza ww. przedmiotów, a dodatkowo na korzyść B. Z. Sąd poczytał jego uprzednią niekaralność.

Jednocześnie społeczna szkodliwość wszystkich w/w czynów, oceniana z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 § 2 k. k., jawi się jako wysoka. Obaj oskarżeni dokonując kradzieży z włamaniem do kontenera, a B. Z. dodatkowo także do samochodu marki D. (...), godzili w dobro prawem chronione w postaci mienia, działając przy tym z niskiej pobudki, jaką była chęć uzyskania łatwego zysku. W szczególności, niezwykle istotna dla Sądu była też bardzo wysoka wartość

skradzionych z kontenera przedmiotów oraz fakt, iż oskarżeni w żadnym stopniu nie naprawili wyrządzonej szkody ani nawet nie czynili starań o jej naprawienie.

W punkcie I. sentencji wyroku, Sąd wymierzył R. D. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w punkcie II. sentencji wyroku wymierzył B. Z., za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k. k. – karę 3 lat pozbawienia wolności.

Orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w stosunkowo surowym wymiarze jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec obu oskarżonych.

Oskarżony R. D. dopuścił się czynu o wysokim stopniu szkodliwości społecznej, a nadto był wcześniej karany. Mając zaś na uwadze aktualną treść art. 69 § 1 k. k. oraz fakt, iż w czasie popełnienia przestępstwa R. D. był skazany na karę pozbawienia wolności, brak było podstaw do rozważenia możliwości zastosowania względem niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

B. Z., dopuścił się zaś dwóch czynów, a społeczna szkodliwość obu z nich była wysoka. Mając na względzie sposób i okoliczności popełnienia obu czynów oraz przyświecającą mu motywację, nie ma wątpliwości co do tego, że jest on sprawcą zdemoralizowanym, a popełnianie przestępstw przychodzi mu z łatwością. Wobec powyższego, Sąd nie dopatrywał się przesłanek zastosowania wobec oskarżonego B. Z. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, zastosowanie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania mogłoby wywołać u B. Z. poczucie bezkarności. Względem na cele wychowawcze kary przemawia za zastosowaniem wobec oskarżonego bezwarunkowej izolacji. Wydając niniejszy wyrok, Sąd chciał uzmysłowić oskarżonemu, że dopuszczając się w przyszłości kolejnych przestępstw, a zwłaszcza przestępstw o podobnym ciężarze gatunkowym, musi się liczyć z perspektywą osadzenia w zakładzie karnym. Dodatkowo zauważyć należy, że postawa oskarżonego nie wskazuje na to, by szczerze żałował tego, co zrobił. Brak jest przesłanek dających nadzieję na to, że oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał obowiązującego porządku prawnego, a tym bardziej, że nie popełni kolejnego przestępstwa. W ocenie Sądu, przebywając na wolności, oskarżony stanowiłby poważne zagrożenie dla społeczeństwa. W świetle przedstawionych wyżej rozważań nie sposób też uznać, ażeby orzeczonej kara była nadmiernie surowa. Przypomnieć należy, że czyn z art. 279 § 1 k. k. zagrożony jest karą do 10 lat pozbawienia wolności, a w związku z faktem, iż oskarżonemu przypisano ciąg przestępstw kradzieży z włamaniem, Sąd mógł wymierzyć mu karę do 15 lat pozbawienia wolności.

W punkcie III. sentencji wyroku, na poczet orzeczonych wobec obu oskarżonych kar pozbawienia wolności, zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Orzeczenie w tym zakresie miało charakter obligatoryjny.

W punkcie IV. sentencji wyroku, kierując się dyspozycją art. 44 § 2 k. k., Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją nr 1 w postaci rękawiczki, albowiem służył on do popełnienia przestępstwa.

W punkcie V. wyroku, na podstawie art. 231 § 1 k. p. k. Sąd nakazał złożyć do depozytu sądowego dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją numer 2 i 3 w postaci butelki po piwie S. i puszki po napoju B., albowiem w sprawie powstała wątpliwość komu należy wydać zatrzymane rzeczy.

W punkcie VI. sentencji wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. - obrońcy oskarżonego R. D., wynagrodzenie tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Przyznana kwota jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.

Sąd uznał również, iż zasadne będzie zasądzenie od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu związanych z ich sprawą, w tym wymierzenie im opłat (punkt VII. i VIII. wyroku), albowiem swoim zachowaniem przyczynili się oni do ich powstania.